

*Hồi Thử Mười Sáu***NHÂN TÂM NAN TRẮC**

Liên Đông Tứ Nghĩa vâng mạng ông già cầm y buộc trong vòng ba chiêu phải giết cho được Cừu Cốc, nên trận đấu đã bắt đầu căng thẳng. Hai bên ai cũng muốn bảo vệ tính mạng của mình, thành thử đòn sức bình sinh, chuẩn bị hạ cho được đối phương.

Cổ Hạo là người dẫn đầu, song chưởng quơ qua một vòng, đoạn tập trung lại trước ngực, tổng thẳng ra. Hách Trung, Hách Mạnh cũng đồng thanh quát lớn, mỗi người đánh ra một chưởng, thế mạnh như nước vỡ bờ.

Cừu Cốc nhìn thấy khí thế quá mạnh mẽ thì vội lùi lại một bước, miệng lầm bầm “Khí thế đã bức, cháu xin mượn sức của ông để kháng cự”, rồi vung đôi tay, sử dụng thức Giang Vũ Phi Phi trong môn Tiềm Long Cửu Thức của Thái Bạch Tiên Ông đánh ra.

Bùng một tiếng lớn, rồi Cổ Hạo, Hách Trung và Hách Mạnh đều trào máu miệng, ngã lặn cả ra.

Cừu Cốc do dùng quá sức cũng lão đảo lùi lại ba bước, ngã ngồi xuống đất.

Cổ Hiền mặt mày tái nhợt, nhìn qua ba người anh kết nghĩa rồi nghiêng răng xông đến trước mặt Cừu Cốc, nói:

– Họ Lữ kia! Đứng lên mau, huynh đệ ta còn một chiêu chưa đánh.

Cừu Cốc từ từ đứng lên, miệng học máu tươi, nhưng vẫn cười gằn nói:

– Người cứ ra tay.

Cổ Hiền vận dụng toàn bộ sức lực đánh thẳng ra, Cừu Cốc lần này sử dụng chiêu Hoàn Đoạn Quan Sơn (xẻ ngang lưng núi) trong Tiềm Long Cửu Thức thẳng thắn chống trả.

Hợp sức của Cổ Hạo, Hách Trung và Hách Mạnh mà còn không chống nổi thì làm sao Cổ Hiền có thể chịu đựng được, chỉ nghe bùng một tiếng nữa rồi lão đã bắn ra xa, đập vào một mỏm đá cách xa chỗ đó hơn trượng, tắt thở tức thì.

Cừu Cốc không ngờ chín thức chưởng pháp này lại quá ư lợi hại, chỉ hai chiêu mà một trong Liên Đông Tứ Nghĩa đã bị mình hạ sát thì rất hối hận, đầu óc lúc đó vô cùng choáng váng, ngã ra bất tỉnh.

Ông già cầm y thấy vậy thì ngửa mặt lên trời cười lớn rồi chậm rãi bước lại, hữu chưởng giơ cao định nhồi một phát kết liễu đời chàng. Bỗng dưới ánh trăng soi, ông ta nhận ra trên cổ Cừu Cốc có một miếng vàng chói sáng, nhìn kỹ mới biết đó là miếng Long Vân Kim Bài.

Ông lão cầm y giặt nẩy mình, lùi lại ba bước, kinh ngạc thốt:

– Long Vân Linh....

Ông ta còn đang phân vân thì bỗng từ trong rừng có một bóng người nhanh như chớp phóng ra, nắm lấy Cừu Cốc rồi chạy lại vào trong rừng.

Thân pháp của người bí mật nhanh không tưởng, võ công của ông lão cầm y cao siêu như thế mà cũng không thể nhìn rõ mặt mũi. Sự biến chuyển kinh người đó khiến mặt ông ta tái nhợt, sống sờ giây lát. Đột nhiên ông ta buông tiếng cười gian trá, lảm bảm:

– Xem ra có lẽ Liêu Đông Tứ Nghĩa đã trông thấy Long Vân Linh trên người thằng lỏi đó, nếu không thì chắc họ đã không nường tay như vậy.

Nghĩ thế, mặt ông ta lại ngăm hiện sát khí, bước tới bên Liêu Đông Tam Nghĩa định hạ thủ.

Liêu Đông Tam Nghĩa đều trọng thương, không còn sức lực để phản kháng, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Bỗng nhiên từ trong rừng có mấy bóng người chạy ra, chính là Cố Viên Lão Nhân và mọi người trong La Sát Hành Cung. Ông lão cầm y vội thả tay xuống, bình tĩnh hỏi:

– Sao bây giờ các người mới đến?

– Bọn thuộc hạ đã lùng kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy tung tích của thằng nhãi con đó, cuối cùng đành đến đây để tiếp ứng Tổng Quản.

Ông lão cầm y lạnh lùng nói:

– Liêu Đông Tứ Nghĩa đã một chết, ba trọng thương. Tên tiểu tử đó cũng đã bị trọng thương, nhưng lại được một kẻ lạ mặt cứu thoát.

– Chẳng lẽ tên tiểu tử đó còn có dư đảng sao?

– Hẳn nhiên rồi, từ nay về sau ta phải cẩn thận mới được. Lúc này ta còn phát giác ra trên người tên tiểu tử đó....

Nói đến đó ông ta chợt đổi giọng:

– Hãy lập tức phát động toàn lực để dò tìm, không thể tha cho tên tiểu tử đó.

Cố Viên Lão Nhân đoán biết bên trong câu nói trước đó có điều bí ẩn nhưng cũng không dám hỏi, liền đỡ Liêu Đông Tam Nghĩa ra đi.

Nhắc lại Cừu Cốc dùng sức quá nhiều, lại đang bị nội thương nên bị ngất lịm. Đến khi tỉnh dậy thì nhận ra mình đang bị một người ôm lấy chạy thật nhanh. Được một đoạn đường, người ấy mới đặt chàng xuống đất.

Vừa ngồi xuống đất thì Cừu Cốc đã lo vận khí thử xem thương tích thế nào, cũng may là không đến nỗi quá nặng nên chàng từ từ mở mắt. Khi nhận ra người cứu mình chính là ông già bị mặt lúc này thì chàng lật đật đứng lên, nói:

– Lúc này là tiền bối cứu tại hạ ư?

– Phải, lúc này người đang trọng thương, đừng nói nhiều.

Vừa nói ông lão vừa đưa cho Cừu Cốc một hoàn thuốc, Cừu Cốc khoát tay nói:

– Đa tạ lòng tốt của tiền bối, vết thương xoàng này thì không cần phải uống thuốc đâu.

Ông già bị mất thấy chàng nói năng bình thường không giống như người bị trọng thương thì không khỏi ngạc nhiên, nói:

– Bẩm chất của người thật ngoài sức tưởng tượng.

Tuy ngoài mặt làm ra vẻ bình thường nhưng bên trong Cừu Cốc vẫn phải âm thầm vận khí điều trị nội thương. Di chuyển chân khí vài vòng thì chàng thấy khí huyết trong người dần dần lưu thông lại bình thường, nội lực thì hình như còn dồi dào hơn trước, bất giác chàng không khỏi kinh dị.

Thì ra Thái Bạch Tiên Ông rất thương yêu chàng nên trong lúc khử độc ông đã âm thầm chuyển sang người chàng một ít chân nguyên của ông, khiến nội lực của chàng tăng lên gấp bội. Chỉ vì lâu nay chàng chưa từng cùng ai quyết đấu sống chết nên chân khí đó vẫn còn tiềm tàng trong kinh mạch, chưa tản mát ra. Nay khi chàng bị thương phải vận khí điều trị thì chân khí mới tuôn ra, nội thương vì vậy lập tức giảm nhẹ hơn nhiều.

Ông lão bịt mắt trình trọng nói:

– Tắm kim bài trên cổ người từ đâu mà có? Xin cứ nói thực, để sau này khỏi ngộ nhận.

Cừu Cốc thấy ông lão cứ theo sát chàng, lại ra tay đánh chàng hồi này nên trong lòng không có chút hảo cảm, lạnh lùng nói:

– Thiết nghĩ đó không phải là việc của tiền bối.

– Ta nghĩ người nên nói thật cho ta biết thì hơn.

Cừu Cốc bực dọc nói:

– Tại hạ chỉ có thể nói rằng đó là do một vị tiền bối tặng cho, còn các chi tiết thì xin lỗi, không thể phụng cáo.

Ông lão nghe thế thì giật mình, lẩm bẩm:

– Chẳng lẽ ngài còn sống ư?

Cừu Cốc cười nhạt:

– Vì tiền bối đã cứu tại hạ nên coi như hai bên không còn ân oán nữa, xin cáo biệt vậy.

Chàng định ra đi thì ông lão chợt chặn lại, nói:

– Ta hỏi người một câu nữa thôi, võ công mà lúc này người dùng để đánh

Liêu Đông Tứ Nghĩa có phải cũng là vị tiên bối đó dạy cho người phải không?

– Phải thì sao?

Ông lão đột nhiên nghiêng mình cung kính nói:

– Chỉ một điểm này thì lão phu không còn nghi ngờ nữa. Bây giờ xin cáo biệt, vài ba hôm nữa sẽ đến hầu hạ để chờ người sai khiến.

Nói xong ông lão quay mình lướt đi ngay.

Cừu Cốc phân vân không hiểu tại sao ông lão từ khi hỏi về Thái Bạch Tiên Ông thì lại coi trọng mình như vậy, xem ra ông lão có quen biết với Thái Bạch Tiên Ông rồi.

Sau một đêm ác đấu thì Cừu Cốc cũng mỏi mệt, chàng không muốn Hàn Thanh Thanh lo lắng nên khi về đến khách điểm là vào thẳng ngay phòng mình rồi ngủ tới sáng.

Sáng hôm sau, Cừu Cốc qua phòng của Từ Thanh Thu và Hàn Thanh Thanh gọi cửa thì phát giác ra Từ Thanh Thu vẫn chưa về, còn Hàn Thanh Thanh thì đã biến đâu mất, trong phòng đồ đạc ngổn ngang, cây đoản kiếm vẫn còn treo trên vách.

Cừu Cốc biết tình hình trước mắt rất hiểm nguy nên không dám chân chừ, vội gỡ thanh đoản kiếm xuống cầm tay rồi thanh toán tiền phòng, lập tức rời khỏi khách điểm.

Vừa ra tới cửa khách điểm thì bỗng nhiên có một bàn tay gân guốc vỗ mạnh vào vai chàng, rồi có tiếng cười lớn:

– Tiểu tử! Làm gì mà như kẻ mất hồn vậy?

Cừu Cốc quay lại, nhận ra đó là Khất Tiên, chàng nhăn nhó nói:

– Lão tiên bối, Thanh Thanh mất tích rồi.

Khất Tiên sững sốt, một lúc sau mới nói:

– Còn ai vào đây, chắc chắn là thằng Ngọc Thông rồi.

Cừu Cốc như không tin, nói:

– Chuyện ấy cũng chưa chắc.

Khất Tiên thấy sắc diện của chàng hơi khác lạ thì vội kéo tay chàng, vừa đi vừa nói:

– Đây không phải là nơi nói chuyện, chúng ta nên tìm chỗ nào kín đáo hơn.

Ông dắt Cừu Cốc xuyên qua con đường hẻm, đến một ngôi miếu cũ rồi hỏi:

– Chuyện gì xảy ra vậy?

Cừu Cốc liền đem chuyện La Sát Hành Cung kể lại cho Khất Tiên nghe, ông lão trầm ngâm không nói gì, chỉ đưa hồ lô rượu ực một hơi lớn rồi mới từ từ nói:

– Ta đã sớm nghi ân chủ không còn tại thế, nay thấy sự việc như vậy thì quả đáng khả nghi vô cùng.

– Chẳng lẽ tiền bối cũng đến đây để gia nhập tổ chức đó ư?

– Không phải.

– Tiền bối biết lai lịch của Từ Thanh Thu chứ?

– Không nhiều lắm.

– Nàng là ai?

– Sau này người sẽ biết, sao mà nôn nóng vậy?

– Lão tiền bối đã gặp qua kẻ hện ước rồi chứ?

– Chưa, là đêm nay.

– Tại đâu?

– La Sát Hành Cung.

– La Sát Hành Cung ư?

Cừu Cốc đứng phắt dậy, nói:

– Lão tiền bối không cảm thấy chuyện này có điều mờ ám sao?

Khất Tiên cười lớn:

– Lão ăn mày này từ lâu đã không coi hai chữ sống chết ra gì rồi, rủi có chết thì cũng có sao đâu?

– Vậy cho cháu đi cùng.

– Nói bậy! Một là Thanh Thanh thất lạc chưa tìm ra, hai là ta không cho người mạo hiểm.

Trong lòng đã quyết nên Cừu Cốc giả vờ thờ dài, nói sang chuyện khác:

– Lão tiền bối đã từng gặp qua bọn Kim Kiếm Thư Sinh chưa?

Khất Tiên cười nhạt:

– Bọn ấy lòng tham vô tận, chỉ sợ chuyến này thua to.

– Chẳng lẽ bọn võ lâm quan ngoại có rất nhiều cao thủ hay sao?

– Ta tưởng người vừa trải qua một vố đủ nhục óc rồi chứ, thôi đừng xen vào việc khác nữa.

Cừu Cốc nhượng mày nói:

– Lão tiền bối ngán lão già cấm y đó ư? Cháu thì chẳng coi lão ta ra gì cả.

– Hà hà, người thật giống ta lúc trước. Nhưng bây giờ thân người đa mang lắm việc, cần phải biết ưu tiên cái nào nên làm trước.

Nói xong, ông lão đứng dậy nói:

– Ta còn chút việc chưa làm xong, cần phải đi trước, nếu tối nay không chết thì ngày mai sẽ gặp nhau nơi đây.

Sau khi Khất Tiên ra đi, Cừu Cốc đem công việc cần phải làm ra sắp đặt một lượt thì thấy quả là có nhiều việc phải làm.

Đầu tiên là không biết ai trong hai người tự xưng là Lữ Tử Thu đó thật sự là cha chàng. Người mà đêm qua chàng đánh bị thương ấy có thật là cha chàng không?

Kế đến là tấn kịch nơi La Sát Hành Cung, lão già kia là ai mà các tay giang hồ trứ danh đều phải cúi đầu nghe lệnh như vậy?

Sau nữa là lai lịch của ông lão áo xanh bịt mặt đã cứu chàng, còn cả lai lịch của Từ Thanh Thu nữa.

Cuối cùng là tung tích của Hàn Thanh Thanh, nàng đã bị Ngọc Thông Công Tử bắt đi hay là lọt vào tay bọn người La Sát Hành Cung?

Cừu Cốc vừa đi vừa suy nghĩ, thoáng chốc đã ra ngoài đường hẻm, bỗng thấy Hàn Kỳ và Ngọc Thông đang từ phía trước đi lại. Hai bên gặp nhau, chàng không thể thất lễ nên gật đầu chào Hàn Kỳ một cái. Ông ta cũng gật đầu chào lại, đoạn quay người bước đi, nhưng chưa đầy ba bước thì đã đứng lại, gọi giật ngược:

– Lữ Cừu Cốc, người đứng lại.

Cừu Cốc dừng chân, quay lại nói:

– Tiền bối có gì dặn bảo?

– Lưỡi đoản kiếm kia có phải của con bé Thanh Thanh không?

– Đúng vậy, đêm qua nàng cùng tại hạ ở chung một khách điểm, không may bị mất tích, chỉ còn lại thanh đoản kiếm này.

Hàn Kỳ kinh hãi, vội hỏi:

– Thật không?

– Tại hạ cần gì phải nói dối?

Ngọc Thông Công Tử đứng bên, cười nham hiểm nói:

– Một trai một gái ở chung khách điểm, chắc người có hành vi bất chính nên nàng mới tức giận bỏ đi chứ gì?

Cừu Cốc cười nhạt:

– Người tưởng Lữ mỗ giống người sao?

Rồi chàng tháo đoản kiếm ra trao cho Hàn Kỳ, đoạn nói:

– Kiếm này xin tiền bối cất giữ, tại hạ nhất quyết sẽ tìm ra Hàn cô nương.

Hàn Kỳ chỉ có một mụn con gái nên rất cưng chiều, nay nghe tin nàng mất tích thì không khỏi bồn loạn, ông hỏi:

– Trước khi mất tích nó có gây sự với ai không?

Cừu Cốc trầm ngâm nói:

– Ông cháu Cố Viên Lão Nhân đã từng đoạt thanh Long Tuyền Kiếm trong tay nàng.

– Vậy thì đi tìm họ mau lên.

Ngọc Thông Công Tử thấy hai người càng nói càng tỏ vẻ thân mật thì rất khó chịu, vội tiến lên một bước nói:

– Nhạc trượng chớ nên nóng nảy, chúng ta về lữ quán rồi sẽ bàn tính sau. Tiểu tể sẽ lập tức cho người đi dò la, miễn nàng còn ở quan ngoại thì sợ gì mà không tìm ra được?

Hàn Kỳ gật đầu:

– Nói cũng phải, đành làm vậy đi.

Dứt lời, ông lão đã bước đi ngay. Ngọc Thông với ánh mắt của kẻ chiến thắng, nhìn Cừu Cốc chế diễu rồi lập tức đi theo Hàn Kỳ.

Cừu Cốc ngăn người ra, còn đang suy nghĩ thì đã nghe sau lưng có tiếng cười trong trẻo, rồi lại nghe giọng của Liễu Hồng Liệu nói:

– Ngay cả tính mạng của mình còn chưa bảo đảm được mà còn đi vương tình ư?

Cừu Cốc nóng mặt, quay lại nói:

– Việc của tại hạ thì ai mượn cô nương xen vào vậy?

Hồng Liệu ngửa mặt lên trời, lạnh lùng nói:

– Chẳng qua bản cô nương không nỡ nhìn một kẻ ngu ngốc phải chết oan uổng chứ ai thèm xen vào công việc của người?

Cừu Cốc cười ha hả:

– Cô tưởng cô thông minh lắm sao? Tôi nghĩ rằng những kẻ đem bán linh hồn, để mặc cho người ta sai khiến mới là những kẻ ngu nhất trên trần gian này.

– Người chửi ông cháu ta ư?

– Tôi đang thương hại cho những kẻ mù quáng.

Hồng Liệu giận dữ:

– Được lắm.

Nàng bất thành linh tung chưởng đánh vào Cừu Cốc.

– Cô định làm gì vậy?

– Người thật tàn nhẫn, ta muốn đến đưa tin vậy mà còn bị người buông lời thóa mạ.

- Tôi có thể ngu dốt, nhưng hảo tâm của ông cháu cô thì tôi biết quá rõ rồi.
- Người cho rằng ông cháu ta là kẻ xấu ư?
- Có thể nói là quá tự tin thì đúng hơn.

Liều Hồng Liệu tức giận ứa nước mắt, nói:

– Được, Tổng Quản Phủ Kiêm Thành đã phái tám cao thủ quyết giết chết người, nhiệm vụ đưa tin của ta vậy là xong, tin hay không thì tùy người vậy.

Dứt lời nàng lướt đi ngay.

Cừu Cốc thở dài, lầm lũi bước đi.

Đi được một đoạn thì bỗng có một vị đạo sĩ lưng mang trường kiếm và một vị hòa thượng áo vàng tiến tới. Vị đạo sĩ hỏi:

- Thí chủ là Lữ Cừu Cốc?
- Chính vậy, còn đạo trưởng?
- Côn Luân Ngọc Hư Quan Chủ.

Rồi lại quay qua vị hòa thượng nói:

- Còn vị này là Thiếu Lâm Pháp Giới Đại Sư.
- Nhị vị tìm tòi tại hạ là...
- Không dám giấu diếm, chúng tôi phụng mạng đến siêu độ thí chủ.

Cừu Cốc giật mình nói:

- Là do lão già cấm y phái hai vị phải không?
- Thí chủ đã biết vậy thì bản đạo không cần nhiều lời nữa.
- Nhị vị tưởng rằng tại hạ chịu bó tay ư?
- Bản đạo biết võ công của thí chủ vô cùng cao cường, từng hạ Liêu Đông Tứ Nghĩa nên không dám coi thường chút nào.
- Được, vậy chúng ta hãy tìm một nơi thanh tịnh rồi dùng tuyệt nghệ quyết định thắng bại vậy.

Pháp Giới Đại Sư nãy giờ không nói một lời, giờ lặng thinh quay mình đi trước, cả ba đi ra ngoài ô, tới một gò hoang thì dừng lại.

Pháp Giới bỗng quay người lại niệm Phật hiệu rồi nói:

– Bản tăng phụng mệnh bề trên hành sự chứ chẳng có tư thù với thí chủ. Thí chủ nếu còn điều gì chưa làm xong thì có thể ủy thác lại, bản tăng hứa sẽ lo tròn cho thí chủ.

Cừu Cốc cười ha hả:

– Chết rồi là xong, tại hạ không vợ con, gia đình thì có gì cần quyến luyến chứ. Chỉ có một điều thắc mắc là lão già cấm y đó có ma lực gì mà lại có thể bắt

buộc các nhân vật chính phải bán mạng như vậy.

– Thí chủ còn nhỏ tuổi, chưa hiểu được chuyện này đâu.

– Chẳng lẽ hai vị một tăng một đạo trước giờ không xen vào chuyện thế tục mà giờ lại gia nhập tà giáo ư?

– Hai chúng tôi tuy ngoài tam giới nhưng không dám bất hiếu, chỉ mong tận hiếu cùng tổ tiên mà thôi.

Cừu Cốc thở dài:

– Hai vị đều quá mù quáng, không thể làm gì hơn được nữa rồi, vậy cứ ra tay đi.

Pháp Giới Đại Sư dù sao vẫn là cao tăng chính phái, nay vô cớ ra tay đánh người nên trong lòng không khỏi khó chịu, vẫn đứng do dự.

Không ngờ trong lúc hai bên đang chuẩn bị đánh nhau thì Tuyết Sơn Nhị Xú đã như hai mũi tên xẹt đến, cất giọng ngạo nghễ:

– Xin đại sư và đạo trưởng dang ra, chúng tôi còn một món nợ máu phải thanh toán.

Pháp Giới và Ngọc Hư chưa kịp nói gì thì Cừu Cốc đã cười lớn nói:

– Muốn chết thì cứ tiến vào, nói chi nhiều thế?

Lời nói vừa dứt thì lại có giọng nói sang sảng từ xa truyền đến:

– Lão phu cũng đến để đòi nợ.

Tiếng nói còn vang vang thì Lôi Điện Thần đã nhảy đến, vô tình hình thành tình thế năm đánh một, Cừu Cốc không khỏi rúng động.

Lôi Điện Thần nóng nảy nhất, lão tụ lực vào hai bàn tay rồi quát to một tiếng, đánh mạnh ra.

Cừu Cốc đang định tiếp chưởng thì bất ngờ có một bóng người như thây mà từ sau lưng chàng xuất hiện, đẩy chưởng ra chống đỡ chiêu của Lôi Điện Thần. Bùng một tiếng, Lôi Điện Thần bị đẩy ra sau ba bước, còn kẻ mới tới thì vẫn đứng yên.

Lôi Điện Thần nhìn kỹ kẻ mới đến thì không khỏi rúng động, quát to:

– Nam Phương Ôn Sát, người cũng là kẻ có tiếng tăm trên giang hồ mà sao lại theo bộ đồ một thằng nhỏ?

Nam Phương Ôn Sát ngạo nghễ nói:

– Phàm kẻ nào xúc phạm đến Lữ tướng công tức là kẻ thù chết sống với Nam Phương Ôn Sát này, ta không cần biết kẻ đó là ai.

Lôi Điện Thần gầm lên một tiếng, lại dùng hết sức lực đánh ra.

Nam Phương Ôn Sát không hề né tránh, một lần nữa lại trực tiếp chống đỡ chưởng lực của đối phương. Y khổ luyện trong nghĩa địa hai mươi năm, lại được

Long Hồ Cửu Hoàn Đan trợ lực nên công lực vô cùng hùng hậu. Chỉ nghe bùng một tiếng lớn, rồi Lôi Điện Thần đã văng ra xa, miệng học máu tươi không ngừng.

Tuyết Sơn Nhị Xú thấy tình hình bất lợi thì liếc nhau một cái rồi bất ngờ chia hai hướng cùng đánh vào Cửu Cốc.

Bỗng có năm đạo hồng quang từ một bóng người đàn bà sau lưng Cửu Cốc xẹt tới. Nữ Xú la lên kinh hoàng, vai của mục đã bị năm đạo hồng quang ấy đâm thủng, máu ra xối xả. Nam Xú thấy thế càng tức giận, dồn hết sức vào chiêu tấn công.

Cửu Cốc cười nhạt, dùng chiêu Thiết Vân Ngẫu Hợp tám thành công lực đánh ra, nghe bịch một tiếng, Nam Xú đã bị đánh ngã ngồi xuống đất.

Pháp Giới và Ngọc Hư vô cùng kinh ngạc, họ không thể ngờ Lôi Điện Thần cùng Tuyết Sơn Nhị Xú chưa kịp thi thố bao lâu thì đã bị trọng thương. Cả hai cùng nhìn chăm chăm vào bóng đàn bà sau lưng Cửu Cốc rồi Pháp Giới thở dài nói:

– Nữ Ương Thần phải không?

Người đàn bà ấy quả chính là sư tử của Cửu Cốc, Nữ Ương Thần. Bà cười nhạt nói:

– Giang hồ gọi vợ chồng ta là Ương Thần Ôn Sát nhưng xem ra vẫn còn hơn các người chịu cúi đầu làm chó săn cho người ta sai khiến.

Cửu Cốc thấy Nữ Ương Thần, Nam Ôn Sát đều có mặt thì cười nói:

– Sư tử, lão Ôn! Hóa ra hai người là vợ chồng.

Nam Ôn Sát lâu nay chưa từng biết cười là gì, vậy mà lại tươi nét mặt, mỉm cười nói:

– Cuối cùng thì vợ chồng ta cũng đoàn viên lại.

Nữ Ương Thần cười khanh khách:

– Sư đệ, chỉ phải cảm ơn em đã tác thành cho hai người đó.

Cửu Cốc không hiểu nàng nói gì, chỉ mỉm cười mà không nói.

Pháp Giới tiến lên, nói:

– Chỉ còn hai người lão nạp, cũng đến lúc phải ra tay rồi.

Nữ Ương Thần sấn đến, cười nhạt nói:

– Nghe nói Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ danh trấn giang hồ, hôm nay ta cũng muốn thử lãnh giáo.

Pháp Giới ngạc nhiên:

– Bần tăng cùng thí chủ trước nay không hề xích mích, việc gì phải động thủ?

Nữ Ương Thần lạnh lùng nói:

– Người tưởng Thiếu Lâm và Côn Luân hợp lực có thể hiệp đáp Ngũ Lãnh Toàn Chân được ư?

– Bần tăng chỉ phụng mạng tìm Lữ Cừu Cốc, không liên quan gì đến thí chủ cả.

– Hừ, sư đệ ta sau này sẽ trở thành chưởng môn Ngũ Lĩnh Toàn Chân, sao lại không có liên quan đến ta?

– Hẳn là người của quý phái ư?

– Đúng vậy! Sư đệ ta là đệ tử của Độ Phàn Chân Nhân, được di mệnh làm chưởng môn sau này.

Pháp Giới thở dài:

– Đàn đắc tội.

Bộ mặt đẹp của Nữ Ương Thần bỗng hiện đầy sát khí, đột nhiên tung mình lên không, đánh xuống hai chưởng. Từ khi nàng được Cừu Cốc tặng bảy viên Long Hồ Cửu Hoàn Đan uống vào thì công lực tiến bộ vô cùng. Hai chưởng vừa rồi chẳng khác nào như vũ bão, uy lực khó bề chống đỡ.

Pháp Giới Đại Sư là Dưỡng Tâm Viện trưởng của Thiếu Lâm Tự, võ công chỉ dưới chưởng môn nên ông cũng không e sợ, thẳng thắn tiếp chưởng của Nữ Ương Thần.

Hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau thì Pháp Giới đã biến sắc mặt, lui ra sau hai bước, hơi thở dồn dập.

Nữ Ương Thần thì từ trên không bị chưởng lực của đối phương áp bức đến phải rớt xuống đất.

Cừu Cốc lật đật chạy lại đỡ Nữ Ương Thần đứng dậy rồi nói:

– Xin nhị sư tỷ tạm nghỉ một chút, việc của tiểu đệ thì để tiểu đệ tự giải quyết được rồi.

Rồi chàng quay sang nói với Pháp Giới của Ngọc Hư:

– Tại hạ cũng biết hoàn cảnh của các vị, thế cuộc đã bắt buộc không thể không nương tay, nhưng không nên vì thế mà sinh ra tranh chấp giữa các môn phái được.

Ngọc Hư Quan Chủ thở dài nói:

– Thí chủ thật không hổ là anh tài thời nay.

Ông tháo viên ngọc đang đeo bên thắt lưng, hay tay lễ phép trao cho Cừu Cốc rồi nói:

– Đây là tín vật của bản đạo, vạn nhất bản đạo có chuyện gì thì thí chủ cứ cầm nó giải thích với chúng đạo sĩ Côn Luân.

Pháp Giới cũng thở dài, xé áo cà sa, cắn ngón tay viết lên mấy chữ rồi trao cho Cừu Cốc, nói:

– Pháp Giới lần này chỉ hành động cá nhân, nếu rủi có gì thì thí chủ cứ trao

mảnh cà sa này cho chưởng môn bốn phái, người ắt biết rõ tự sự.

Cừu Cốc tiếp lấy hai tín vật, thở dài:

– Tại hạ thì khỏi cần tín vật gì, nhị sư tỷ cùng lão Ôn sẽ là hai nhân chứng. Mời hai vị.

Ngọc Hư không nói gì nữa, bước lên thủ thế.

Bỗng ngay lúc đó trong rừng có tiếng nói trong trẻo vọng ra:

– Hồng Tổng Quản, người nói tên đó phải không?

Lại nghe giọng nói trầm trầm:

– Chính là hấn.

Rồi trong rừng có mấy người đi ra. Đi đầu là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, ăn mặc theo kiểu hoàng cung, theo sau là hai thanh y thiếu nữ lưng mang trường kiếm. Ông già cầm y thì đứng sau lưng nàng, điệu bộ rất cung kính.

Mọi người đều thấy thiếu nữ có nhan sắc vô cùng diễm lệ, chỉ tiếc là trên gương mặt lại có lớp sát khí bao phủ, làm cho ai nhìn cũng phải có ý kính sợ.

Thiếu nữ nhìn qua tình hình một lượt rồi nói:

– Ba kẻ trọng thương nằm kia là cao thủ của người đó hả?

Ông già cầm y nói:

– Bẩm vâng! Họ đều là những nhân vật thành danh rất lâu rồi.

– Theo ta thấy thì chỉ là đồ ăn hại mà thôi.

Mặt ông già cầm y tái mét, không dám nói năng gì cả.

Thiếu nữ lại nói:

– Bảo lão đạo sĩ cùng hòa thượng ấy lui ra đi, đừng để ta thêm mất mặt nữa.

Ông già cầm y lớn tiếng:

– Pháp Giới, Ngọc Hư! Mau lui ra.

Ngọc Hư và Pháp Giới hai người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng bất mãn song vẫn từ từ đứng sang hai bên.

Thiếu nữ nhẹ nhàng cất bước, thân mình yếu điệu từ từ đi đến trước mặt Cừu Cốc. Người nàng còn ngoài hai trượng mà mùi thơm đã phảng phất đến mũi mọi người.

Cừu Cốc đang định tìm cách đối phó thì bỗng nhìn thấy có thêm hai thanh y thiếu nữ nữa bước ra, trên tay họ là Hàn Thanh Thanh đang mê man, chàng giận dữ vô cùng, thét lớn:

– Mau thả người ra!

Rồi tung mình nhảy đến hai thanh y thiếu nữ.

o o o